

AL TEATRULUI GONG

Autoritatea juriilor și premiilor a devenit în ultimii ani sau, mai exact, a devenit, datorită lipsei de criterii și de rigoare cu care s-a operat în ultimii ani, o chestiune asupra căreia planează trist un sever semn de întrebare. Bucuria proliferării în cele mai diverse domenii a unei adevărate rețele de festivaluri, cele mai multe și ele rezultat al lipsei de criterii ferme și de rigoare elementară, s-a însoțit destul de des cu obligația de a face față situației cu juriu numeroase, la rindul lor epuizând repede și valorile și autoritățile, astfel încât n-au fost prea rare cazurile când la masa juriului au apărut persoane ce altfel în viața de toate zilele n-ar fi sperat vreodată să pună note, ele însele fiind, săracele, departe de ceea ce notă cumsecade, de trecere, în spațiul în care își exercitau slujba. Niciodată sub zece, nu de puține ori în jur de douăzeci, dacă nu și mai mult, membrii juriilor se aflau în postura de a-și face cunoscută personalitatea abia prin cartea de vizită din fața lor, de la masa prezidiului. Nu e, așadar, de mirare că în anume împrejurări decizia lor era lesne manevrabilă și îmi amintesc denunțul ironic dar și indignat al unui confrate de cronică teatrală ajuns, mi se pare, președinte de juriu undeva, în nu știu ce fază județeană, a unui Festival, și obligat de oficialitățile locale să scoată pe primul loc „pe ai noștri” care se înscriseră și cu contribuția incontestabilă a celor trei mese și a cazării și a gustărilor din pauze. Lipsa personalității nu poate fi suplinită de cartea de vizită de la masa juriului unde numele preopinienților sînt scrise cu majuscule și atunci manevrabilitatea a devenit și ea o parte a concursului dacă nu chiar, uneori, un concurs paralel între patronii participanților în sensul „care determină juriul în favoarea concurentului său.” Sigur, nu generalizez, dar nici nu pot face abstracție de realitate. Cite concursuri onorabile nu s-au văzut susținute local de zălăseturi în toată regula și toată lumea ieșea multumită, firește cu o singură excepție, valoarea autentică, ea singură ieșea tototolită și superior ignorată de interese locale care apellau la arma „mobilizării pentru viitor.” „Îi dăm acum un premiu pentru ca data viitoare să se mobilizeze, altfel, fără premiu, se demobilizează băieții”. Dar povestea, mai elegant trasă de păr, s-a petrecut și la profesioniștii teatrului unde și manevrabilitatea s-a acoperit la fel de elegant cu o brumă de argumente coral reluate apoi în rubrici susținătoare.

A ne face că nu știm, nu se mai poate: autentică dragoste pentru progresul culturii teatrale ne cere tuturor să renunțăm la orgoliul mărunț în favoarea unei opere de severă și obiectivă selecție, semnate de autorități recunoscute, în colozii exigente care să fină seama de realitate nu de proiecția binevoitoare despre ea. Nu prea demult, în propunerile avansate de cineva, cu girul unei întregi asociații, se puteau întilni profesioniști ai genului care abia trecuseră pragul unei fragile consacrară pe postul unei scheme sau slujitori ai cauzei ce nu-și aflaseră autoritatea nici măcar pe coperta unei broșuri.

Un premiu autentic se cuvine validat de o semnătură autentică în stare să se constituie peste vreme, în orgoliul argumentelor ascensiunii. Dacă în „Cîntarea României”, de pildă, ca să mă refer acum la o chestiune care reclamă interesul național, semnăturile pe Diplome ar fi fost ale unor autorități suverane, consacrarea premiilor n-ar fi rămas, în multe cazuri, o împrejurare de consens binevoitor.

Pentru interesul cauzei și pentru progresul cauzei Festivalurile, concursurile, se cuvin supuse unor criterii severe apărute de personalități cu șira spinării dreaptă, în juriu a căror autoritate să fie unanim recunoscută. E de preferat astfel, rigiditatea unui juriu fără umorul care, în atâtea împrejurări ne-a adus abdicarea de la principii.

„Domnule, îmi spunea cineva dintr-un juriu, nu ne putem lua în serios și atunci, firește, nici nu sîntem luați în serios.”

Dinu SĂRARU